FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT ANTONIO SAGGIO

fremsat den 14. oktober 1999 *

Retsforskrifter, faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1. Det bestemmes i artikel 17, stk. 1, i Rådets direktiv 94/33/EF af 22. juni 1994 om beskyttelse af unge på arbejdspladsen [1] (herefter »direktivet«), at medlemsstaterne »senest [eller rettere, 'inden'] den 22. juni 1996« vedtager de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme forpligtelserne i henhold til direktivet eller »senest på denne dato (sikrer), at arbejdsmarkedets parter indfører de nødvendige bestemmelser ved overenskomster«, og at de »(straks) underretter ... Kommissionen herom«.

2. Ved stævning indleveret til Justitskontoret den 16. februar 1999 har Kommissionen anlagt et traktatbrudssøgsmål mod Storhertugdømmet Luxembourg i henhold til EF-traktatens artikel 169 (nu artikel 226 EF). Kommissionen har nedlagt påstand om, at det fastslås, at Storhertugdømmet Luxembourg har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til direktivet, idet det ikke inden for den fastsatte frist har vedtaget de love og administrative bestemmelser, som er nødvendige for at efterkomme direktivet.

3. De faktiske omstændigheder, der går forud for sagsanlægget, er følgende. Da Kommissionen ikke havde modtaget nogen meddelelse fra de luxembourgske myndigheder om de nationale foranstaltninger til gennemførelse af direktivet, og da den ikke rådede over oplysninger fra andre kilder om vedtagelsen af disse foranstaltninger, fremsendte Kommissionen den 16. januar 1997 en åbningsskrivelse til myndighederne, hvori disse blev opfordret til at fremsætte deres bemærkninger inden for en frist på to måneder. Myndighederne svarede ved skrivelse af 25. februar 1997, hvori det anførtes, at foranstaltninger til gennemførelse af direktivet var under forberedelse. Da Kommissionen ikke havde modtaget yderligere oplysninger, tilstillede den ved skrivelse af 20. januar 1998 den luxembourgske regering en begrundet udtalelse, hvori bemærkningerne i åbningsskrivelsen i det væsentlige blev gentaget, den manglende gennemførelse af direktivet blev kritiseret, og der blev fastsat en frist på to måneder til at vedtage de nødvendige foranstaltninger. Ved skrivelse af 10. marts 1998 tilsendte de luxembourgske myndigheder Kommissionen et forslag til lov om gennemførelse af direktivet i national ret og anmodede om en yderligere frist til at

* Originalsprog: italiensk.

1 — EFT L 216, s. 12.

afslutte proceduren for vedtagelse af de nationale bestemmelser. Kommissionen tillod denne fristforlængelse. På trods af denne forlængelse havde Kommissionen imidlertid endnu ikke ved anlæggelsen af denne sag modtaget oplysninger om procedurens forløb og afslutning.

4. På grundlag heraf har Kommissionen sluttet, at Storhertugdømmet Luxembourg ikke har gennemført direktivets bestemmelser i national ret, og at det dermed har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til direktivet og de relevante traktatbestemmelser, hvorfor Kommissionen har anlagt ovennævnte traktatbrudssøgsmål mod Storhertugdømmet Luxembourg.

Spørgsmålet, om der foreligger et traktatbrud

5. Ifølge EF-traktatens artikel 189, stk. 3 (nu artikel 249, stk. 3, EF), er et direktiv med hensyn til det tilsigtede mål bindende for enhver medlemsstat, som det rettes til. I henhold til EF-traktatens artikel 5, stk. 1 (nu artikel 10, stk. 1, EF), træffer medlemsstaterne alle almindelige eller særlige foranstaltninger, som er egnede til at sikre opfyldelsen af de forpligtelser, som følger af traktaten eller af retsakter foretaget af Fællesskabets institutioner. For så vidt angår gennemførelsen af direktiv 94/33 i national ret er forpligtelsen hertil udtrykkeligt nævnt i artikel 17, hvori fristen for gennemførelse af direktivet er fastsat til den 22. juni 1996, og hvorefter medlemsstaterne straks underretter Kommissionen om vedtagelsen af de nationale gennemførelsesforanstaltninger.

6. Den luxembourgske regering har i sit svarskrift, som blev indleveret den 16. april 1999, oplyst, at forslaget til gennemførelsesloven var blevet vedtaget af regeringen den 19. marts 1999 og sendt til høring i Conseil d'État den 13. april 1999, således som det kræves i henhold til de luxembourgske bestemmelser om lovgivningsproceduren. Regeringen har ligeledes understreget, at lovforslaget vil blive fremsat i parlamentet i løbet af april 1999 og vedtaget inden årets udgang. Som begrundelse for denne forsinkelse har regeringen gjort gældende, at forberedelserne af gennemførelsesloven til direktivet viste sig at være så komplekse, at det var nødvendigt at nedsætte en tværministeriel arbejdsgruppe til undersøgelse af alle aspekter i direktivet. Regeringen har desuden anført, at den gældende lovgivning, navnlig lov af 28. oktober 1969 om beskyttelse af mindreårige og unge arbejdstagere samt lov af 17. juni 1994 om beskyttelse af arbejdstagernes sundhed, allerede i vidt omfang svarede til direktivets forskrifter, og at forslaget til loven om gennemførelsesforanstaltningerne hovedsageligt vedrører »opgaver af teknisk art« og tilpasningen af tidligere retsforskrifter. Den luxembourgske regering har derfor principalt nedlagt påstand om, at behandlingen af sagen udsættes, subsidiært om frifindelse.

7. Påstanden om udsættelse af sagens behandling kan ikke tages til følge, da den

ikke fritager Storhertugdømmet Luxembourg for ansvaret for traktatbruddet.

8. Den luxembourgske regerings påstand om frifindelse savner retligt grundlag. Det er velkendt, at de vanskeligheder, som den nationale lovgivningsprocedure frembyder, ikke fritager medlemsstaterne for ansvar for, at de ikke rettidigt har efterkommet deres fællesskabsretlige forpligtelser, især i forbindelse med vedtagelsen af gennemførelsesforanstaltninger til direktiver. Det er dernæst uden betydning — og i øvrigt blot tilkendegivet — at der i den luxembourgske retsorden findes en række bestemmelser, som delvis opfylder kravene i direktivet, da den luxembourgske regering bl.a. udtrykkeligt har anerkendt, at det stadig er nødvendigt at vedtage visse bestemmelser for at bringe den nationale retsorden i overensstemmelse med direktivet.

Sagsomkostningerne

9. Storhertugdømmet Luxembourg har tabt sagen på alle punkter. I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, såfremt der er nedlagt påstand herom. Storhertugdømmet Luxembourg bør derfor pålægges at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Kommissionens påstand.

Forslag til afgørelse

10. På grundlag af de forudgående betragtninger foreslår jeg Domstolen

»1) at fastslå, at Storhertugdømmet Luxembourg har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 94/33/EF af 22. juni 1994 om beskyttelse af unge på arbejdspladsen, idet det ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet

2) at dømme Storhertugdømmet Luxembourg til at betale sagens omkostninger.«